

III, 5. PUBLIJUI MUNACIJUI

*Sielos liūdesį reikia malšinti
pokalbiais ir susitikimais su draugais*

Kam širdį sopa sužeista, tam kalbėt
Nedrausk, ir skausmas, Publijau, jam atlėgs.
Žaizdos gilios neslėpk nuo draugo,
Rūpesčių sieloj savoj nelaidok.

Medžius galingus, kirvio nebijančius,
Ugnis nuverčia, graužianti juos slapta,
Ir griūvančių galiūnų svoris
Laužo medžius mažesnius aplinkui,

Pakloja žemėn šlovę žalių miškų.
Audrų daužytą, liestą žaibų liepsnos, –
Tave tylėjimas taip graužia,
Persmelkia kiaurai gėla skausminga,

Širdin įsmigus. Bet ji praeis greičiau
Jei jai paliepsi, nors ir nenorinčiai,
Draugų ieškot, su jais kalbėtis
Ir kalbomis numalšinti pyktį.

Pradėję skūstis, liaujamės skūstis tuoj,
Dar tebeverkiant, baigiasi ašaros,
Taip širdgėla sunki atslūgsta,
Vis pas kitus skrisdama kaip paukštis.

Mažėja skausmas, jei išsakai kitiems,
Išnyksta, jeigu išdalini draugams,
Širdžių daugybėj pabuvojęs,
Vėl pas tave nenorės sugrįžti.

Tad eikš į būrį, pas bičiulius savus,
Žolėn rasoton nerūpestingai griūk
Ir, išsitiesęs ant pakraušės,
Gaudesio Halės gimtos klausykis.

Iš lotynų kalbos vertė Eugenija Ulčinaitė